

Sygnatura akt I C 305/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. E. M.

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2019 r. w Wieluniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A w L.

przeciwko M. M.

o zapłatę

zasądza od pozwanej M. M. na rzecz powoda (...) (Luxembourg) S.A w L. kwoty:

a) **16 651,09 zł (szesnaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt jeden złotych dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2019 roku do dnia zapłaty,**

b) **3 917,00 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt I C 305/19

UZASADNIENIE

Powód (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu wniósł pozew o zasądzenie od pozwanej M. M. kwoty 16 651,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

Od wydanego w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana, który zaskarżyła nakaz w całości, wskazując brak legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienie roszczenia co do zasady, jak i wysokości, przedawnienie roszczenia, nieważność umowy cesji, zawarcie w umowie klauzul niedozwolonych. Pozwana wniosła o zasądzenie kosztów procesu na swoją rzecz.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pozwaną M. M. oraz powoda (...) Finanse Sp. z o.o.

we W. łączyła umowa pożyczki nr (...) zawarta w dniu 23 lutego 2018 r. Na podstawie tej umowy pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki

w kwocie 16 000 zł na okres od jej zawarcia do dnia 28 sierpnia 2010 r. Pożyczka została wypłacona w dwóch transzach po 8 000 zł, z czego druga transza przeznaczona miała zostać na pokrycie opłaty prowizyjnej w kwocie 6 000 zł i opłaty za udzielenie pożyczki w kwocie 2 000 zł. Oprocentowanie pożyczki określono na 10%, kwota naliczonych odsetek wynosiła 2 120,59 zł. Całkowita kwota do zwrotu przez pozwaną wynosiła 18 120,59 zł. Spłata miała następować w 30 miesięcznych ratach po 604,02 zł. Zgodnie z postanowieniami umowy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki pożyczkodawca mógł naliczać odsetki za czas opóźnienia w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. Oprócz uprawnienia pożyczkodawcy do naliczania odsetek za opóźnienie w

razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. (dowód: umowa pożyczki k. 5-7, formularz informacyjny k. 8-11, tabela opłat k. 12)

Na poczet udzielonej pozwanej pożyczki dokonała ona jedynie dwóch wpłat 604,02 zł w dniu 28 marca 2018 r. i 200 zł w dniu 21 sierpnia 2018 r. (dowód: zestawienie salda k. 15)

Pismem z dnia 09 lipca 2018 r. została wezwana do zapłaty zaległości w kwocie 1 834,42 zł do dnia 16 lipca 2018 r. Wobec braku zapłaty pismem z dnia 24 lipca 2018 r. pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę. (dowód: wezwanie do zapłaty k. 39, wypowiedzenie umowy k. 13, potwierdzenie doręczenia k. 14)

W dniu 20 grudnia 2018 r. (...) Finanse Sp. z o.o. we W. dokonał przelewu na rzecz (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu m.in. wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) zawartej z pozwaną w dniu 23 lutego 2018 r. (dowód: umowa cesji k. 22-23, wyciąg z rejestru funduszy k. 23v-24, dane z rejestru powoda k. 25-27, oświadczenie o zapłacie ceny k. 28, pełnomocnictwo k. 28v-29, odpis z KRS k. 29v-33, załącznik do umowy cesji k. 34, oświadczenie o dokonaniu cesji k. 35)

Pismami z dnia 11 stycznia 2019 r. powód poinformował pozwaną o dokonanej cesji na jego rzecz i wezwał ją do zapłaty zaległości wynoszącej na ten dzień 16 532,26 zł do dnia 28 stycznia 2019 r. (dowód: zawiadomienie o cesji k. 40, wezwanie do zapłaty k. 41)

Ustaień faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał na podstawie twierdzeń powoda i przedstawionych przez niego dowodów uznając je za wiarygodne, logiczne i spójne. Przedstawiona przez powoda kopia umowy pożyczki zawiera podpis pozwanej i została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika w sposób przewidziany prawem. Podobnie umowa cesji wierzytelności i załączniki zostały poświadczane w odpowiedni sposób. Także pozostałe złożone przez powoda dowody w postaci wydruków formularzy umowy i jej załączników, salda pożyczki są dokumentami, którym należy dać wiarę. W rozumieniu art. 77³ k.c. są one nośnikami informacji umożliwiającymi zapoznanie się z ich treścią, nadto pozwalają na ustalenie ich wystawców, zatem stosownie do art. 243¹ k.p.c. stosuje się do nich przepisy o dowodzie z dokumentów.

W ocenie Sądu dowody te są wiarygodne, zawierają informacje dotyczące danych osobowych pozwanej, którym pozwana nie zaprzecza oraz dane pozwalające na identyfikację powoda i pożyczkodawcy.

Pozwana tymczasem poza konsekwentnym zaprzeczaniem istnieniu roszczeniu powoda nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych, które niweczyłyby dowody powoda, zaś jej twierdzenia uznać należy za niewiarygodne i nieprzekonujące.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wynika, że pozwana i poprzednik prawny powoda zawarli umowę pożyczki, której warunki pozwana zaakceptowała. Treść umowy jest czytelna i zrozumiała.

W niniejszej sprawie pożyczkodawcą był podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem pożyczek pieniężnych, którego działalność opiera się na osiąganiu zysku z udzielania konsumentom pożyczek odpłatnych. W odniesieniu do tego rodzaju umów pożyczek zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.).

Na kwotę 16 651,09 zł dochodzoną pozwem składają się: 7 623,57 zł kapitału, 332,73 zł odsetek umownych od kapitału, 502,95 zł odsetek umownych zgodnie z umową, 325,19 zł odsetek karnych, 5 899,95 zł opłaty prowizyjnej i 1 966,70 zł opłaty za udzielenie pożyczki.

Pozwanej w niniejszej sprawie, stosownie do treści art. 513 § 1 k.c., przysługują wobec powoda, jako przeciwko nabywcy wierzytelności, wszelkie zarzuty, które miała przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zarzuty dłużnika ze stosunku prawnego, z którego wynika cedowana wierzytelność mogą zatem dotyczyć istnienia, skuteczności i zakresu nabytej przez cesjonariusza wierzytelności.

Zarzut pozwanej braku legitymacji czynnej powoda uznać należy za chybiony. Powód wykazał odpowiednimi dokumentami skuteczne przejście praw wynikających z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną ze zbywcą wierzytelności. Zbycie wierzytelności nie wymaga zgody dłużnika, pozwana zaś nie wykazała, że cesja sprzeciwiałoby się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.).

Zgromadzone w sprawie dowody złożone przez powoda potwierdzają fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki i jej niewykonania przez pozwaną. Ponadto świadczą o spełnieniu przez pożyczkodawcę wymogów formalnych umowy określonych w rozdziale 3 cytowanej ustawy o kredycie konsumenckim, w szczególności art. 29 i 30. Prowizja i opłata za udzielenie pożyczki mają swoją podstawę w zawartej przez strony umowie i nie przekraczają wysokości pozaodsetkowych kosztów pożyczki, o których mowa w art. 36a tej ustawy. Analizując treść łączącej strony umowy ocenić należy, iż postanowienie umowne w zakresie prowizji i opłaty zostało sformułowane w sposób jednoznaczny i nie wymaga innej interpretacji, niż wynikająca z treści umowy. Jest ono zrozumiałe także punktu widzenia konsekwencji ekonomicznych jakie wywołuje ta umowa, a więc jasno określa wysokość udzielonej pozwanej pożyczki oraz kwot jakie podlegać mają zwrotowi, czyli wysokości kosztów jakie wiążą się z jej udzieleniem.

W świetle art. 385¹ § 1 zdanie 2 k.c. za bezskuteczne nie mogą być uznane te postanowienia, które określają główne świadczenia stron, o ile zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W związku z tym wyrażenie takiego postanowienia w przejrzysty sposób wyłącza możliwość jego kontroli.

Wysokość żądanych odsetek wynikających z niezachowania terminu spłaty wynika z umowy i jest zgodna z przepisami k.c. - art. 481 § 1, § 2 i § 2¹ k.c.

Przedstawione przez powoda rozliczenie pożyczki jest zrozumiałe wynika z treści umowy oraz salda pożyczki uwzględniającego dokonane wpłaty k. 15.

Podobnie zarzut przedawnienia roszczenia uznać należy za chybiony, skoro termin wymagalności roszczenia przypadał na dzień 30 sierpnia 2018 r. (upływ terminu miesięcznego liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia k. 13-14). Zatem zgodnie z art. 118 k.c. ulega ono przedawnieniu z upływem 3 lat od jego wymagalności.

Mając na uwadze powyższe powództwo wytoczone przez powoda Sąd uznał za uzasadnione i na podstawie cytowanych wyżej przepisów prawa zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 16 651,09 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Obejmują one uiszczoną przez powoda opłatę sądową w kwocie 300 zł oraz koszty zastępstwa prawnego pełnomocnika w kwocie 3 617 zł wraz z opłatą skarbową.